

Rose

逅 病

池总渣 ืออ่งงา เซียน
แม่งเหวิน เปลา
Aluma วาถ

2 อัลฟ่า
ต้อง (ห้าม)
รัก

Rose

อัลฟ่าต้อง (ห้าม) รัก

诟病

2

池总渣

จื่อจ่งจา

เจียน

เมิ่งเหวี่น

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

อัลฟ่าดอง (ห้าม) รัก 2

逅病

Rose

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com ฝั ฝั @amarinbooks ฝั ฝั Rose Publishing

Published originally under the title of 《逅病》(Gou Bing)

Author © 池总渣 (Chi Zong Zha)

Thai edition rights under license granted by Beijing Changpei Network Technology Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7067-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกิด • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมันตรี • บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี

บรรณาธิการต้นฉบับ สาวิทย์ แก้วโมลา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร ปัทมณีกา, กมลวรรณ, สมรูป

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

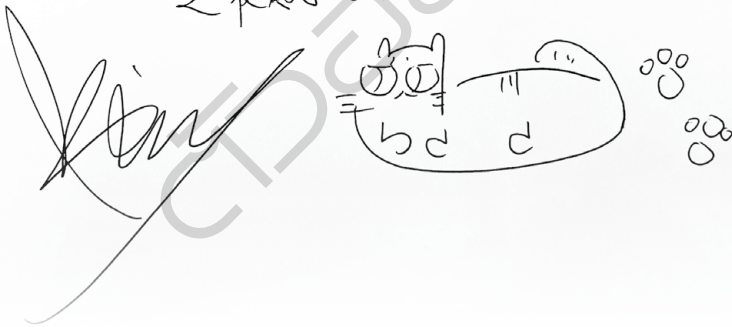
การถ่ายทอดอะไรที่เริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ความใกล้ชิดกันอีกครั้งของ คู่พระนายก็พาให้ความรู้สึกทั้งรักทั้งเกลียดชังในอดีตหวนกลับมา ทว่าก็ยัง มีความลับหลายอย่างที่จีป้อเหยียนปิดบังจู้วั้งอยู่ และหากจีป้อเหยียน ไม่เปิดเผยความลับเหล่านี้ให้อีกฝ่ายรู้ ความสัมพันธ์ของพวกเขาก็กลับ ไปแย่แย่เหมือนเดิมก็ได้!

ในเล่มนี้จะเฉลยความลับทุกสิ่งที่คุณคนสงสัย รวมถึงเฉลยบทสรุป ในความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ขอเชิญท่านอ่านทุกคนหาคำตอบได้ในหน้าถัดไปค่ะ

Rose

จากใจผู้เขียน

希望泰国的读者们喜欢
这本书,也希望泰国的读者们
如文中主角那样心想事成
得偿所愿,所奔赴的方向
是最美好的春光 ♡

หวังว่านักอ่านชาวไทยจะชอบหนังสือเล่มนี้
และหวังว่านักอ่านชาวไทยจะสมหวังทุกประการ
ความปรารถนาเป็นจริงเหมือนตัวละครในเรื่อง
เส้นทางที่มุ่งไปคือแสงสว่างแห่งฤดูใบไม้ผลิที่งดงามที่สุด

池总渣 魏静姝

Trigger Warning

• Attempted Rape	การพยายามข่มขืน
• Attempted Suicide	การพยายามฆ่าตัวตาย
• Animal Death	มีสัตว์ตาย
• Dubious Consent	การมีเพศสัมพันธ์โดยที่อีกฝ่าย
อยู่ในสภาวะคลุมเครือ
• Domestic Violence	ความรุนแรงในครอบครัว
• Imprison	การกักขังหน่วงเหนี่ยว
• Mental Illness	มีอาการป่วยทางจิต
• Sexual Harassment	การล่วงละเมิดทางเพศ
• Toxic Relationship	ความสัมพันธ์เป็นพิษ

ทุกคนตกตะลึง กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พอได้สติจี้จ้องรีบวิ่งไปด้วยความเร็วสูง เมื่อตามไปถึงจุดตรวจซ่อม เขาหือ้อ ได้ยินอะไรไม่ชัดเจนสักอย่าง รวากับว่าเสียงลือลือตพื้นถนนเมื่อครู่ยังดังกลบทุกสรรพเสียงรอบด้าน หัวใจเต้นแรงแทบกระเด็นออกมา

บริเวณจุดตรวจไม่มีรถจอดอยู่ รถของฉีป้อเหยียนยังขับมาไม่ถึงที่นี้ เกิดอะไรขึ้น หรือว่ารถดับกลางคันอย่างนั้นหรือ มีควันออกจากรถขนาดนั้นแล้วทำไมยังขับต่ออีก การแข่งครั้งนี้มันสำคัญกว่าชีวิตตัวเองหรือไง ถ้าฉีป้อเหยียนเป็นอะไรขึ้นมาจริง ๆ ละ...

จี้จ้องกำหมัดแน่น เขาอยากอัดฉีป้อเหยียนสักหมัด แต่ใจลึก ๆ กลับอยากอัดตัวเองมากกว่าที่พูดแบบนั้นก่อนเริ่มการแข่งขัน

เขารู้ว่าฉีป้อเหยียนมีนิสัยใจร้อนมากแค่ไหน เรื่องระหว่างพวกเขาที่ผ่านมานั้น หากเปรียบกับการขับรถ จี้จ้องเป็นฝ่ายคอยเหยียบเบรกตลอด ครั้งนี้ทำไม่เผลอตบให้มากกว่านั้นละ

ขณะที่จี้จ้องกำลังจะวิ่งไปตรวจดูด้านหน้า รถสีแดงก็โผล่มาจากสุดปลายถนน รถเขาไปเซมาลึกลับก่อก่อนจอดเบี่ยง ๆ อยู่ริมถนน

ฉีป้อเหยียนเปิดประตูลงจากรถ กระโปรงหน้ารถมีควันโขมงเต็มไปหมด แกมยังมีประกายไฟเล็ก ๆ ปรากฏขึ้น

เจ้าหน้าที่ซ่อมบำรุงตามมาได้ทันเวลาพอดี คนของกองถ่าย หมอ และตากล้องล้วนกรูเข้าไปล้อมฉีป้อเหยียนไว้ เขายืนมองจี้จ้องอยู่กลางฝูงชน

ฉีป้อเหยียนไม่พูดอะไร เขาไม่ได้แสดงความรู้สึกทางสีหน้า แต่พอถูกหมอบจับแขนถึงแสดงท่าทางเจ็บปวดออกมา จากนั้นจึงหันหลังเดินจากไปพร้อมหมอบ

จี้วั่งยืนอยู่ตรงนั้นสักระยะแล้วเดินตามไปเงียบ ๆ ฉีป้อเหยียนขึ้นรถพยาบาลไปแล้ว น่าจะไปตรวจที่โรงพยาบาลใกล้เคียง หลี่เฟิงกุ่ลิกุจขึ้นรถตามไปอีกคน พยาบาลเตรียมจะปิดประตูรถ ชั่ววินาทีนั้นหลี่เฟิงพลันเลื้อยไปเห็นจี้วั่งยืนอยู่ไกลออกไป

เขาห้ามไม่ให้พยาบาลปิดประตูแล้วหันไปพูดอะไรบางอย่างกับคนด้านใน เขารู้ทันทีว่าหลี่เฟิงกำลังถามบางอย่างกับฉีป้อเหยียน และก็ได้อำตอบอย่างรวดเร็ว

ประตูรถพยาบาลปิดลง รถแล่นออกไปแล้ว เหลือเพียงจี้วั่งที่ถูกทิ้งอยู่ตรงนั้น

เขารับเชิญคนอื่น ๆ เฟิงตามมาถึง และคำถามแรกที่ถูกละเลยคือเกิดอะไรขึ้นกับฉีป้อเหยียน

สมองของจี้วั่งกำลังสับสน ไม่รู้ว่าตอบอะไรออกไป

เนื่องจากเกิดอุบัติเหตุขึ้น ผู้กำกับเจียงจึงยุติการถ่ายทำก่อนเวลา และเลื่อนการแข่งขันระหว่างจี้วั่งกับจางมู่เซียนไปเป็นวันพรุ่งนี้

แต่ต้องรอดูอาการฉีป้อเหยียนก่อนว่าเป็นอย่างไรบ้าง หากไม่สามารถถ่ายต่อได้ คงต้องปรับผังรายการใหม่ทั้งหมด

เมื่อจี้วั่งกลับมาที่รถมินิแวน เลี้ยวซ้ายขึ้นผ้าเช็ดหน้าให้ เขาจึงค่อย ๆ ดึงสติกลับมาได้

เขากำผ้าขนหนูในมือแน่น พยายามควบคุมอารมณ์ “เลี้ยวซ้าย โทรหาหลี่เฟิง ถามว่าฉีป้อเหยียนเป็นยังไงบ้าง”

เลี้ยวซ้ายหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อสาย รออยู่ครู่หนึ่งจึงบอกว่า “ไม่มีคนรับสายครับ”

จี้วั่งหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา แต่กลับหยุดชะงัก

เลี้ยวซ้ายเห็นแบบนี้จึงถามว่า “เราจะกลับโรงแรมหรือไป...”

ไม่รอให้เลี้ยวซ้ายถามจบ จี้วั่งบอกว่า “ไปโรงพยาบาล”

เมื่อมาถึงโรงพยาบาลจึงรู้ว่าฉีป้อเหยียนอยู่ในห้องตรวจ ส่วนหลี่เฟิงร่อยู่ข้างนอก เขากำลังประสานงานกับต้นสังกัดเพื่อรายงานสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

เสี่ยวชวีตั้งใจจะถามหลี่เฟิงว่าทำไมไม่รับสาย พอเห็นอีกฝ่ายยุ่งมาก จึงพาล้วงที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไปนั่งเก้าอี้ริมทางเดิน

ที่นี่เป็นโรงพยาบาลที่ทางรายการประสานงานไว้ล่วงหน้า เมื่อตรวจร่างกายเสร็จจึงทราบผล ฉีป้อเหยียนมีแผลฟกช้ำเล็กน้อยเท่านั้น

โครงสร้างภายในรถแข่ง หมวกนิรภัย และเข็มขัดนิรภัย ล้วนมีประสิทธิภาพการป้องกันที่ดีเยี่ยม สิ่งเหล่านี้ช่วยป้องกันไม่ให้ผู้ขับช้ำบาดเจ็บรุนแรง

หลี่เฟิงถามหอมว่าฉีป้อเหยียนต้องอยู่รอดจากการที่โรงพยาบาลหรือไม่ หมอบอกว่าดูจากผลตรวจแล้วไม่จำเป็น แนะนำให้กลับไปพักผ่อน ถ้าไม่สบายจริงๆ ค่อยกลับมาที่โรงพยาบาลก็ได้

หลี่เฟิงอยากพูดต่อ แต่ฉีป้อเหยียนลุกขึ้นแล้ว “ฉันไม่เป็นไร เรา กลับกันเถอะ”

เขาก้าวออกจากห้องตรวจ เมื่อเห็นจี้วั่งนั่งร่อยู่ข้างนอก ชายหนุ่มตกใจและหันขวับไปมองหลี่เฟิงโดยอัตโนมัติ

หลี่เฟิงไหวไหวส่ายหน้า สื่อว่าตนไม่ได้เป็นคนเรียกจี้วั่งมา แต่จี้วั่งเป็นฝ่ายมาเอง

เมื่อได้ยินเสียงการเคลื่อนไหว เขาลุกขึ้นแต่ไม่พูดอะไร เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ทีมงานรายการมาถึง โปรดิวเซอร์รีบสอบถามอาการฉีป้อเหยียนด้วยความเป็นห่วง

มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าทางรายการออกสั่นขวัญแขวนกันแค่ไหน ต่างกลัวว่าฉีป้อเหยียนจะบาดเจ็บจริงๆ ถึงตอนนั้นถ้าชาวแพร่ออกไป การยกเลิกสัญญายังไม่น่าเป็นห่วง สิ่งสำคัญคือเหตุการณ์นี้จะส่งผลต่อเรตติ้งและชื่อเสียงของรายการ

ยิ่งไปกว่านั้น ต้นสังกัดของฉีป้อเหยียนสามารถใช้เหตุการณ์นี้เป็นข้ออ้างเรื่องละเมิดสัญญาและไม่ร่วมงานกันอีกได้

โปรดิวเซอร์เหงื่อตก ตอนผู้กำกับเจียงส่งเขามา มีการชักซ้อมและ

เน้นย้ำว่าต้องเกลี้ยกล่อมฉีป้อเหยียนให้ดีที่สุด

โชคดีที่ฉีป้อเหยียนไม่ได้เป็นอะไรมาก และไม่ได้ออกว่าจะยุติการถ่ายทำ

เมื่อฉีป้อเหยียนคุยกับโปรดิเวเซอร์เสร็จ เขามองไปที่โถงทางเดินอีกครั้ง...บริเวณนั้นปราศจากผู้คน จี๊ว้งไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว

หลี่เฟิงยื่นหน้ามากระซิบข้างหูเบา ๆ “คุณจี้เห็นว่าคุณกำลังยุ่งอยู่ หลังถามผลตรวจจากคุณหมอเสร็จ เขาเลยกลับไปก่อนครับ”

ฉีป้อเหยียนตอบอ้อมค้อมหนึ่งแล้วหลุบตาลง หลี่เฟิงอ่านสีหน้าไม่ออกว่าเวลานี้เขารู้สึกเช่นไร

หลี่เฟิงเห็นก็กังวลใจ โดยเฉพาะภาพเหตุการณ์อันบ้าคลั่งในสนามแข่งก่อนหน้านี้ บางทีเขาควรคุยกับพี่จางให้ต้นสังกัดพาฉีป้อเหยียนไปตรวจดูอาการอีกครั้ง

หลี่เฟิงตระหนักได้ว่าก่อนหน้านี้ที่รับปากฉีป้อเหยียนว่าจะพาจี๊ว้งมาถ่ายมิวสิกวิดีโอด้วยกันนั้น...มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย แต่ละวันผ่านไป อาการป่วยของฉีป้อเหยียนไม่เห็นจะดีขึ้น ตรงกันข้าม กลับทรุดหนักลงกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ราวกับได้ยินสิ่งที่หลี่เฟิงคิดอยู่ ฉีป้อเหยียนเอื้อมมาหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าเสื้อหลี่เฟิง เขาใช้ตัวเครื่องดันอกหลี่เฟิงเบา ๆ “ถ้านายกเล่าเหตุการณ์วันนี้กับพี่จาง ต่อไปนายกก็ไปเป็นผู้จัดการพี่จางซะ”

หลี่เฟิงถอนหายใจ “ครับ”

จี๊ว้งนอนบนเตียงหลังใหญ่ในโรงแรม เขากำลังดูไฟล์บทละครที่พี่หังส่งมาให้ เรื่องนี้จะเริ่มถ่ายเดือนธันวาคม ถึงตอนนั้นรายการวาไรตี้คงถ่ายจบแล้ว เขาสามารถรับเล่นละครเรื่องนี้ต่อไปได้

จี๊ว้งมองวาทน์ดีมาก ถึงจะเป็นพระรอง แต่โปรดัคชันคนละครดับกับบทเล็ก ๆ ที่จี๊ว้งเคยเล่นมาแบบเทียบไม่ติด

สิ่งที่พี่หังอยากสื่อคือแม้การคัดเลือกนักแสดงต้องผ่านการแคสต์หน้ากล้องก่อน แต่ผู้กำกับตั้งใจเลือกจี๊ว้งอยู่แล้ว เขายังบอกอีกว่าประทับใจ

การแสดงของจี้ว่งมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยเล่นเป็นคนตัดฟันซึ่งเป็นนักแสดงสมทบในภาพยนตร์ของผู้กำกับเงินเมื่อคราวนั้น

ใช่แล้ว มันคือตอนที่จี้ว่งเพิ่งเข้าวงการนั่นเอง ผู้กำกับเงินเดินทางมาที่โรงเรียนเพื่อคัดเลือกนักแสดง จี้ว่งเลยลองไปแคสตัวบท

บทคนตัดฟันผู้สูญเสียภรรยาและใช้ชีวิตอย่างสิ้นหวังบนภูเขาหลายปี

หากพูดตามตรง บทคนตัดฟันไม่ควรเอาคนอายุน้อยอย่างจี้ว่งมาแสดง อาจทำให้เกิดความไม่สมจริงได้ ใครจะรู้ว่าเขาเพิ่งเลิกกับแฟน สภาพเขาคอนนั้นเหมาะกับบทนี้มาก ผู้กำกับเลยตัดสินใจเลือกเขา

จากนั้นบริษัทที่จี้ว่งสังกัดอยู่ในปัจจุบันดันไปเจอเขาเข้า จึงเซ็นสัญญาทันที

สิ่งที่น่าเสียดายคือจี้ว่งเดบิวต์เป็นนักแสดงแล้วดั่งเบรียง ภาพยนตร์ของผู้กำกับเงินทำให้เขาได้รับรางวัลนักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยม แต่ถึงตอนนี้ที่บ้านกลับมีรางวัลนักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยมตั้งอยู่เพียงรางวัลเดียวเท่านั้น

การบริหารจัดการของบริษัทสุดแสนจะธรรมดา ทำให้กระแสความดังของจี้ว่งลดลงจนเงียบหายไปหลายปี ทั้งที่เขาเคยได้ยืนถือถ้วยรางวัลอยู่บนเวที คิดว่าตัวเองได้ก้าวไปบนเส้นทางแห่งความเป็นดารา และจะมีชีวิตที่รุ่งโรจน์สดใสจริง ๆ แล้วเสียอีก

ภายหลังถึงเพิ่งเข้าใจ นั่นเป็นช่วงเวลาที่สุดโศกและสูงสุดของชีวิตเขา

จี้ว่งดูบทละครในโทรศัพท์มือถือ จิตใจเขาปั่นป่วน ยุ่งเหยิง และสับสนจนทนอ่านต่อไปไม่ได้อีก

จี้ว่งวางโทรศัพท์มือถือลงและตะโกนเรียกเสี่ยวชวีให้เข้ามาหา “ช่วงนี้นายติดต่อกับหลี่เฟิงทุกวันใช่ไหม”

เมื่อเสี่ยวชวีได้ยินแบบนั้น หนุ่มน้อยไม่รอให้จี้ว่งต้องเปิดประเด็นอะไรอีก เขาจึงอธิบายทุกอย่างที่จี้ว่งต้องการรู้ออกมาก่อน...รวมถึงเรื่องราวหลังฉีป้อเหยียนกลับมาจากโรงพยาบาล นั่นคืออีกฝ่ายตรงกลับห้องเลย และตอนนี้กำลังหลับอยู่

จิ้งจอกแล้วจึงบอกเสี่ยวซีวว่า “ฉันมีเรื่องอยากรบกวนนายหน่อย”

เสี่ยวซีวพูดอย่างประหลาดใจ “พระเจ้า พี่ว้าง ระหว่างผมกับพี่ต้องใช้คำว่ารบกวนอะไรกัน ขอแค่ไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมาย ไม่ว่าเรื่องอะไรผมก็ทำให้พี่ได้ทุกอย่าง!”

หนึ่งชั่วโมงต่อมา หลีเฟิงรูตคีย์การ์ดเปิดประตูเข้าห้อง

ฉีป้อเหยียนนอนอยู่บนเตียง ห้องนอนเปิดเครื่องปรับอากาศในอุณหภูมิที่ต่ำมาก เขานอนกอดหมอนข้างเล่นโทรศัพท์มือถือ

ทั้งห้องมีเพียงแสงจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือ แสงนั้นส่องกระทบใบหน้าขาวซีดแสนเย็นชาของเขา

หลีเฟิงกดเปิดไฟ แสงไฟทำให้ฉีป้อเหยียนต้องหยีตา เขาปรับสายตาให้ชินกับความสว่าง เมื่อเห็นหลีเฟิงถือกล่องอาหารมาด้วย เขาพลิกตัว “ไม่อยากรกิน”

“เสี่ยวซีวเอามาให้ครับ” หลีเฟิงบอก

ฉีป้อเหยียนพลิกตัวขึ้นนั่งบนเตียง ถามหลีเฟิงให้แน่ใจอีกครั้ง “เสี่ยวซีว? ผู้ช่วยของจิ้งจอกที่เป็นเบต้าไซ้ไหม”

แม้หลีเฟิงจะไม่เข้าใจว่าทำไมฉีป้อเหยียนต้องเน้นย้ำถึงเรื่องที่เสี่ยวซีวเป็นเบต้าด้วย แต่เขายังพยักหน้ารับ “ครับ คุณยังไม่อยากรกินอยู่หรือเปล่า”

เดิมที่เขาพูดคำนี้เชิงหยอกล้อนิดๆ คิดว่าขอเพียงฉีป้อเหยียนได้ยืนยันว่าไม่เกี่ยวข้องกับจิ้งจอกแล้วจะดีใจเขาได้

แต่ถ้าเขาไม่พูดแบบนี้...ดูจากสภาพแล้ว ฉีป้อเหยียนยังไม่เหมาะที่จะเจอหน้าจิ้งจอกจริงๆ

ทว่าฉีป้อเหยียนกลับไม่มีท่าที่ตื่นเต้นดีใจ เขาค่อยๆ เอนตัวนอนลงไปและดูโทรศัพท์มือถือต่อ “เขาส่งมาแล้วฉันจำเป็นต้องกินด้วยเหรอ”

หลีเฟิง “ฉันผมเอาไปทิ้งนะ”

ฉีป้อเหยียนโยนโทรศัพท์มือถือทิ้งลงบนเตียง “นายกล้าเหรอ”

หลีเฟิงถือกล่องอาหารเดินเข้ามา “แล้วทำไมต้องปากไม่ตรงกับใจด้วยล่ะครับ กินเถอะ เขาอุตส่าห์ตั้งใจเอามาให้คุณ”

ฉีป้อเหยียนจึงกล่อ่งอาหารด้วยความหมั่นไส้ “ตบหัวแล้วลูบหลัง
ซัด ๆ!”

หลี่เฟิง “คุณหมายถึงใคร คุณจี๋เหอ”

ฉีป้อเหยียนรับกล่อ่งอาหารมาเปิดดู ที่แรกนึกว่าเป็นอาหารเดลิเวอรี
เล็ก ๆ น้อย ๆ แต่เขาจำกลิ่นหอม ๆ จากกล่อ่งนี้ได้...นี่เป็นอาหารที่จี๋ว่งทำเอง
กับมือแน่นอน

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือถือเขาสั่นขึ้นมา เป็นข้อความจากจี๋ว่ง อ่านแล้ว
สัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่ใจ [ขอโทษนะ ก่อนแข่งฉันไม่น่าพูดแบบนั้นกับ
นายเลย คำพูดของฉันส่งผลกระทบต่อจิตใจนาย ฉันขอโทษด้วยจริง ๆ]

[ฉันได้ยินมาว่าวันนี้นายไม่ยากกินข้าว เลยวานเสี่ยวซีวี่ให้เอาอาหาร
ค่าไปให้]

มูมปากฉีป้อเหยียนค่อย ๆ ยกสูงขึ้น เขาตักข้าวกินไปหลายคำ
ดวงตาก็ไค้งด้วยความพึงพอใจ มองคำขอโทษบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ
ประหนึ่งว่าเป็นอาหารรสเลิศ รสชาติความสุขจากประโยคนั้นทำให้เขากิน
อาหารกล่อ่งนั้นจนหมดเกลี้ยง

หลี่เฟิงที่แอบมองอยู่ข้าง ๆ พลอยโล่งอกขึ้นมาก รู้สึกว่าจี๋ว่งเป็น
ผู้กุมบังเหียนและปุ่มควบคุมการใช้ชีวิตของฉีป้อเหยียน สภาวะอารมณ์ของ
ฉีป้อเหยียนมักจะผันแปรไปตามการกระทำของจี๋ว่ง

จากนั้นเขาตอบข้อความกลับไป [ถอนคำพูดเรื่องเงื่อนไขก่อนแข่งสิ]

จี๋ว่งส่งเครื่องหมายจุด ๆ กลับมา

ฉีป้อเหยียนวางกล่อ่งอาหารไว้ข้าง ๆ แล้วส่งข้อความไปอีก

[ไม่ถอนก็ไม่ใช่ไรครับ]

[เพราะพี่เอาชนะผมไม่ได้หรอก]

[พี่เป็นคนใจอ่อน เลยถูกโชคชะตากำหนดไว้แล้วว่าพี่เอาชนะผม
ไม่ได้]

วันรุ่งขึ้นมีการถ่ายทำฉากการแข่งขันระหว่างจีว้างกับจางมู่เขียนอีกครั้ง จีว้างผู้ถูกฉีป้อเหยียนปรามาสว่จะไม่ชนะนั้น สุดท้ายกลับทำลายสถิติได้สำเร็จและนำโด่งเป็นที่หนึ่ง

เมื่อชย่าฉางหยางมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันชนะเลิศแล้ว จึงไม่สนว่ามีกล้องกำลังถ่ายอยู่ ชายหนุ่มทำหน้าบึ้งตันที่

ตอนจีว้างถือหมวกกันน็อกเดินกลับมา ตัวนอินอวีพูดประหนึ่งว่าตัวเองเป็นแฟนบอย “โห พี่โคตรเจ๋ง! เท่สุดๆ ไปเลย ผมแทบจะโดนพี่ตักอยู่แล้วเนี่ย!”

ตัวนอินอวีพูดเสริมอีก “พี่เป็นอัจฉริยะปะเนี่ย คนธรรมดาไม่มีทางไปถึงระดับที่พี่ทำได้หรอก”

จีว้างพูดด้วยความผ่อนคลาย “ฉันไม่ใช่อัจฉริยะ แค่เคยรับบทแนวๆ นี้มาก่อน แต่เอาจริง ๆ เคยฝึกเองมาสองสามเดือนแล้ว”

จีว้างไม่เคยพูดถึงประสบการณ์ด้านนี้มาก่อน จนกระทั่งตอนนี้เขาถึงยอมพูดออกมา

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ฉีป้อเหยียนต่างหากที่ไม่เคยฝึกซ้อมมาก่อน

จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้น สรุปได้ว่าผู้แพ้ไม่ใช่เขา แต่เป็นฉีป้อเหยียนตั้งแต่เริ่มการเดิมพันนี้ จีว้างไม่คิดจะต่อสู้อย่างยุติธรรมอยู่แล้ว

ตอนจี้วัง บอกว่าเคยเรียนขับรทมาก่อน เขาไม่ได้พูดเสียงเบาหนัก
ฉีป้อเหยียนยอมได้ยินอย่างแน่นอน จี้วังแอบคาดหวัง ถ้าฉีป้อเหยียนได้ฟัง
ประโยคเมื่อสักครู่จะมีสีหน้าอย่างไร ฉีป้อเหยียนจะเจ็บใจเพราะเรื่องนี้
หรือไม่ แต่พอนึกถึงเมื่อวานตอนเขาพยายามสตาร์ตรถที่พังยับเพื่อขับเข้า
เส้นชัยให้ได้ จี้วังซักจะไม่แน่ใจแล้วสิ

เด็กนั้นจะเสียใจหรือไม่ จะเจ็บปวดเพราะคำพูดของเขาหรือเปล่า
ทำไมต้องทำเป็นใส่ใจขนาดนั้น แถมชอบพูดจาชวนเข้าใจผิด แต่
เรื่องที่เข้าใจผิดจริงๆ ดันไม่ยอมพูด ไม่มีแม่แต่คำอธิบาย
เหมือนการเล่าเนื้อด้วยมิดหัวทื่อ ต่างฝ่ายต่างทำร้ายกันไปมา จนจี้วัง
หวาดกลัวความเจ็บปวดเหล่านั้น

จี้วังเคยรอฉีป้อเหยียน รอคอยอย่างคนไร้ค่า หลังจบความสัมพันธ์
กันแล้ว เขายังโทรหาฉีป้อเหยียนอยู่ แต่ไม่เคยโทรติดสักครั้ง

ไม่ยากที่จะรักษาแผลใจให้หายดี แต่สุดท้ายคนคนนี้ยังกลับมา
วนเวียนอยู่ข้างกายเขาอยู่ดี

ฉีป้อเหยียนเหมือนนุหรี หากจะเลิกสูบ สิ่งแรกที่ต้องทำคือข่านุหรี
ทิ้งไป ต้องก้าวข้ามความทรมานจากอาการลงแดง เพื่อจะได้กลับมามีชีวิต
ใหม่อีกครั้ง

เขาไม่มั่นใจว่าจะกลับไปใช้ชีวิตเหมือนตอนที่ไม่มีฉีป้อเหยียนได้ เว้น
แต่จะไล่หมอนั่นออกไปจากชีวิตจริงๆ จังๆ เสียที

จีป้อเหยียนไม่แสดงท่าทางอะไรอย่างที่จี้ว์ังคิด แค่เงยหน้ามาสบตา แล้วเผยรอยยิ้มจาง ๆ รวากับจะบอกว่าไม่แปลกใจเลยสักนิด

จี้ว์ังเบือนสายตากลับมา ซย่าฉางหยางลุกขึ้นจากเก้าอี้และเดินไปหาผู้กำกับเจียง

ตั้งแต่คะแนนของจี้ว์ังออกมา เขารู้สึกถึงกระแสความตึงเครียดคุกรุ่นอยู่ในอากาศ

ผู้กำกับเจียงเผยสีหน้าลำบากใจไม่แพ้กัน โปรดิวเซอร์ยื่นหน้าไปกระซิบข้างหูเขา เทปพิเศษของซย่าฉางหยางกลับไม่มีชิ้นของเขาเลย นี่เป็นสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

ไม่มีใครกล้าถามว่าเขาใช้เวลาฝึกซ้อมรถกี่เดือนก่อนมาถ่ายรายการนี้ ทำให้ไม่ถึงขั้นแสดงที่ฝึกมาเพียงไม่นานไม่ได้

ที่แรกผู้กำกับเจียงนึกว่าซย่าฉางหยางจะเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศแบบสบาย ๆ ใครจะรู้ว่าจี้ว์ังกับจีป้อเหยียนมีเดิมพันเรื่องความรู้สึกส่วนตัวต่อกัน ทำให้เรื่องราวพลิกผันกลายเป็นแบบนี้

จีป้อเหยียนเห็นการกระทำของซย่าฉางหยางจากทางตา เขาหุบยิ้มแล้วโน้มตัวไปข้างหน้าเตรียมจะลุกขึ้น

จางมู่เชียนเขยิบเข้าไปใกล้ทางนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องไม่คาดฝัน แต่ตัวอนิอูว์กลับดึงเสื้อเขาไม่ยอมให้ไป นัยน์ตาดำฉายแววเย้ยหยันพร้อมรอยดูเรื่องสนุก

ตัวอนิอูว์คิดว่าซย่าฉางหยางจะอาละวาด ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปได้ หมอนั่นคงขายหน้าน่าดู ตัวเองฝีมือไม่ถึงขั้น และจะไปโทษคนอื่นว่าทำผลงานได้ดีเกินไปอย่างนั้นหรือ แบบนี้มันรำไม่ดีโทษปีโทษกลองนี่นา

ซย่าฉางหยางคิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าหรือไง ต่อให้มีชื่อเสียงแค่ไหน แต่ตอนนี้เขาเป็นแค่แซ่กรับเชิญคนหนึ่งในรายการ *ออนเดอะเวย์* เท่านั้น

ตัวอนิอูว์รู้ว่าถ้าซย่าฉางหยางตั้งต้นที่จะเข้ารอบชิงชนะเลิศให้ได้ จี้ว์ังต้องเป็นฝ่ายเสียสละอย่างแน่นอน เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกไม่สบายอารมณ์ เขาประทับใจและชื่นชอบในตัวจี้ว์ัง จะไม่ยอมให้จี้ว์ังได้รับความอยุติธรรมเป็นอันขาด

ถ้าชย้างหางจะยอมขายหน้าก็ปล่อยเขาไปสิ ทำไมจางมุ่เซียน
ต้องเสนอตัวไปช่วยด้วยละ

ราวกับอ่านความคิดตัวนินอวี้ออก จางมุ่เซียนถอนหายใจแล้วหยุด
นิ่ง สุดท้ายตัดสินใจไม่ยุ่ง ไม่เดินเข้าไปช่วยไกลเกลี่ย

ทุกสายตajibจ้องไปที่ชย้างหาง ร่างสูงยืตัวตรงแล้วหยุดกลางคัน
เขาไม่ได้เข้าไปพูดอะไรกับผู้กำกับเจียงอย่างทีคิดไว้

สิ่งนี้ทำให้ทุกคนโล่งอก เมื่อเหตุการณ์สงบลง จางมุ่เซียนจึงลงสนาม
ไปเตรียมตัว ถึงผลลัพธ์จะออกมาแล้ว แต่เขาอยากให้การะบวนการแข่ง
เสร็จสมบูรณ์ ไม่มีอะไรต้องติดค้างอีก

ตอนนี้ผลการแข่งขันก่อนรอบชิงชนะเลิศออกมาแล้ว ทีมงานย้ายสถานที่
ถ่ายทำไปยังสนามแห่งใหม่ ผู้เข้ารอบทั้งสองต้องทำความคุ้นเคยกับแทริค
ใหม่ ส่วนแซกรับเชิญคนอื่น ๆ รวมทั้งชย้างหางล้วนไปทำงานคิวอื่น
กันต่อ

ตามคำบอกเล่าของเสี่ยวซีวี่คือ ผู้จัดการส่วนตัวของชย้างหาง
ไวยทีมงานและบอกเป็นนัย ๆ ว่าให้ทีมงานติดต่อเปลี่ยนผลการแข่งแล้วให้
ชย้างหางเป็นผู้ชนะแทน

ผู้กำกับเจียงไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะ และตัดสินใจถ่ายทำต่อตาม
ปกติ

จี้ว่งโล่งอก ถ้าเข้าร่วมการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศไม่ได้เพราะสาเหตุนี้
และต้องแพ้ฉีป้อเหยียน คงโดนตราหน้าว่าไอ้ขี้แพ้ของจริง

เมื่อเสี่ยวซีวี่เมาท์จบจึงก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถือสักพัก เขาเงยหน้า
ขึ้นมาพูดด้วยความประหลาดใจว่า “ชาวเมาท์อัปเดดแล้ว!

“ไม่ใช่ว่าผู้กำกับเจียงเถรตรง แต่เพราะฉีป้อเหยียนไปบอกผู้กำกับ
เจียงว่าถ้าสั่งให้พีถอนตัว ยกสิทธิ์การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศให้ชย้างหาง
เขาจะยุติการถ่ายรายการนี้

“ผู้กำกับเจียงจำต้องผินใจลงเินชย้างหาง ผู้จัดการของ
ชย้างหางแสดงออกถึงความแค้นใจ”

เสี่ยวซีว์บรรยายเป็นฉาก ๆ จี๊ว้งอึ้งไป “นายไปเอาข่าวมาจากไหนเนี่ย”

“หลี่เฟิงบอกนะสิครับ” เสี่ยวซีว์พูดด้วยน้ำเสียงเป็นจริงเป็นจัง เสมือนว่าจี๊ว้งถามอะไรที่ขี้บ้อออกมา

จี๊ว้งคิดไม่ถึงว่าสีป้อเหียนจะช่วยเขา คนคนนั้น...ควรหวังอยากให้เขาแพ้มากที่สุดไม่ใช่หรือ

เขาถือโทรศัพท์มือถือ แอปพลิเคชันวีแชตยังค้างอยู่ตรงข้อความที่คุยกันคราวก่อน

การสนทนาของพวกเขาดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ตัว บางเรื่องตอนเริ่มอาจจะยาก แต่พอเริ่มแล้ว ก้าวต่อไปกลับไม่ยากอย่างที่คิด

จี๊ว้งปิดโทรศัพท์มือถือ เขาทุ่มเทให้การซ้อมแข่งรถอยู่หลายวัน

เพียงชั่วพริบตา...วันแข่งรอบชิงชนะเลิศก็มาถึง

อากาศร้อนจัด แสงแดดสาดส่องไปทั่วพื้นที่ราวกับจะเผาทุกอย่างให้ไหม้เกรียม สภาพแวดล้อมแบบนี้อาจทำให้การสตาร์ทเครื่องยนต์เกิดปัญหาได้ง่าย

แต่การแข่งรถก็แบบนี้แหละ หากพูดถึงการแข่งขันอย่างเป็นทางการ ดวงล้วนสำคัญกว่าความสามารถ ใครจะรู้...บางทีรถยนต์คุณอาจเสียจนไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันก็ได้

กติกาการแข่งขันกำหนดให้ผู้ทำซิงลงทะเบียนว่าใช้รถคันไหน ก็ต้องใช้คันนั้นในวันจริง

แม้รอบชิงชนะเลิศนี้จะเป็นการแข่งขันอย่างไม่จริงจัง แต่ผู้กำกับเสียงขอให้ผู้เข้าแข่งขันปฏิบัติตามขั้นตอนและกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัด

จากผลการแข่งขันรอบรองชนะเลิศ จุดออกตัวของจี๊ว้งอยู่ข้างหน้า ส่วนสีป้อเหียนอยู่ข้างหลัง

รถสีน้ำเงินและสีแดงจอดต่อกัน มองด้วยตาเนื้อแทบไม่เห็นถึงความแตกต่าง แต่พอเริ่มแข่งแล้ว ความเร็วที่ต่างกันเพียงเสี้ยววินาทีอาจทำผลการแข่งขันเปลี่ยนได้ ถ้าระหว่างที่ขับอยู่แข่งไม่สำเร็จ ก็เท่ากับแพ้ทันที

การแข่งขันมีทั้งหมดหกกรอบ มีโอกาสแข่งได้หลายครั้ง ดังนั้นผลลัพธ์จึงไม่แน่นอนจนกว่าการแข่งขันจะสิ้นสุดลง

จีวังก้าวขึ้นรถ เขาวางมือบนพวงมาลัย สายตาจ้องไปยังไฟสัญญาณเบื้องหน้า แสงไฟสีแดงค่อย ๆ สว่างขึ้นทีละดวง จนไฟดวงสุดท้ายสว่าง รถคันสีน้ำเงินของจีวังก์ก็ระเบิดพลังรุนแรงอย่างไม่เคยมีมาก่อน มันทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ทำให้เขาได้เปรียบตั้งแต่เริ่มต้น

ตัวอินอว์ร้องเชียร์อยู่ในโรงรับชม เขารู้สึกว่ามีเพียงเงาสีน้ำเงินวูบผ่านหน้าจอ มุมกล้องจับภาพไว้แทบไม่ทัน เบื้องหลังตามมาด้วยเงาสีแดงที่ทะยานไปเร็วมากไม่แพ้กัน

รถสองคันขับมาถึงทางโค้งแรกแทบจะพร้อมกัน จีวังก์ยังคงควบคุมรถอยู่เล่นในได้อย่างเหนียวแน่น ไม่ปล่อยให้หิโอะเหยียนมีโอกาสแซง

แต่รถสีแดงที่ตามหลังกลับไม่มีความคิดที่จะแซง รถคันนั้นขับตามมาเหมือนเงา สถานการณ์นั้นสร้างความกดดันให้จีวังก์เป็นอย่างมาก

ไม่ว่าจะเร่งเครื่องอย่างไร หรือคำนวณเส้นทางการเข้าโค้งทั้งหมดไว้สมบูรณ์แบบแค่ไหน ก็ยังสลัดรถสีแดงคันนั้นไม่หลุดสักที

ตอนนี้เขาแสดงฝีมือได้ยอดเยี่ยมกว่าปกติด้วยซ้ำ แล้วทำไม... อย่างบอกนะว่าหิโอะเหยียนแสร้งทำเป็นหมูเพื่อหลอกกินเสือมาตั้งแต่แรก

ชุดแข่งรถที่สวมอยู่ปิดมิดชิดไม่ระบายอากาศ จีวังก์ร้อนจนแค้นขึ้น สีแดง หัวใจเขาเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง สิ่งนี้ไม่ใช่ความประหม่า แต่เป็นความตื่นเต้นต่างหาก

เขาได้เจอคู่ต่อสู้ที่สร้างความตื่นเต้นเร้าใจอย่างไรที่เปรียบ

ถัดไปอีกหนึ่งลู่อ่ง รถสีแดงเหมือนมีดที่แทงไปข้างหน้า พยายามบังคับรถเข้าไปในราวที่กั้นอยู่ระหว่างรถสีน้ำเงินกับถนนด้านใน

แต่ระยะห่างอยู่ใกล้เกินไป รถสีแดงจึงคลุดกับราวกันจนเกิดประกายไฟ! อุบัติเหตุนี้ทำให้รถสีแดงตกเป็นรองอีกครั้ง รถสีน้ำเงินฉวยจังหวะแซงขึ้นมาได้ใหม่

ท่ามกลางบรรยากาศที่ร้อนอบอ้าว จีวังก์เห็นรถสีแดงตรงกระจกมองหลัง เขาหลับเกียร์เหยียบคันเร่ง ความตื่นเต้นที่ได้จากการแข่งรถ

โอบล้อมไปทั่วร่าง ความเข้าใจกระตุ้นเปลือกสมอง เขาคิดอะไรเหลวไหลไปเรื่อย

บางทีถ้าหนีป้อเหียนสามารถเอาชนะเขาได้จริง ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามจะมีเงื่อนไขเหลวไหลไร้สาระแค่ไหน...เขาจะยอมตกลง

แต่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อหนีป้อเหียนชนะ

พวกเขาขับผ่านไปสองรอบ รถยังไล่บี้กันอย่างดุเดือด คีกรั้งนี้ไม่ได้จบลงง่าย ๆ ไม่ว่ารถสีแดงจะพยายามแข่งอย่างไร ก็ถูกรถคันสีน้ำเงินสกัดได้ทันตลอด

ผ่านไปหลายโค้ง ครั้งแล้วครั้งเล่า รถสีแดงพยายามจู่โจมนับครั้งไม่ถ้วนราวกับสัตว์ร้ายที่ต้องการเอาชนะคู่ต่อสู้ รถคันสีแดงพร้อมที่จะกลืนกินรถคันสีน้ำเงินที่อยู่ข้างหน้าตลอดเวลา

ไม่อาจใช้พรสวรรค์อันโดดเด่นของอัลฟ่ามาอธิบายถึงความสามารถนี้ บางทีอาจมีสิ่งกระตุ้นคนขับรถสีน้ำเงินให้โชว์ฝีมืออย่างเต็มที่...แบบที่ไม่เคยปรากฏที่ไหนมาก่อน

ผ่านไปสามรอบ ลีรอบ ห้ารอบ!

การต่อสู้ครั้งนี้ทำให้ผู้คนแทบหยุดหายใจ เวลาผ่านไปจนการแข่งขันดำเนินมาถึงช่วงท้าย ระหว่างที่ทั้งคู่กำลังช่วงชิงเลนใน ทันใดนั้นรถสีแดงขับไปชนท้ายรถคันสีน้ำเงิน! รถทั้งสองคันลื่นไถลไปคนละทิศละทาง เลี้ยววินาทีนั้นเหมือนรถคันสีแดงจะพบจุดอ่อนของเหยื่อจนได้ เขาจึงขับพุ่งขึ้นหน้าเข้าไปซ้ำ!

อยู่ดี ๆ ภาพหน้าจอพลันถูกตัดไป สถานการณ์ซับซ้อนขึ้นระหว่างรถทั้งสองได้หายวับไปจากสายตา ผู้ชมต่างร้องด้วยความตกใจ

“เกิดอะไรขึ้น! รถละ รถของพวกเขายู่ไหน!”

“เร็วเข้า! ถึงช่วงเวลาสำคัญแล้ว!”

“ผู้กำกับเสียง ไฟดากล้อง เกิดอะไรขึ้น!”

วินาทีถัดมาภาพก็ปรากฏบนหน้าจอ รถสองคันขับตีคู่กันมาบนทางแคบ ๆ เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะ

ทั้งคู่ขับเคียงกันอย่างดุเดือด เหมือนสัตว์เ็นเหล็กกล้ากระดุกโลด

ไม่มีผิด

เหลือรอบสุดท้ายเพียงรอบเดียว! มีทั้งหมดหกโค้ง ขอเพียงในหกโค้งนี้มีใครที่ทำเวลาและขับได้ดีกว่า เข้าโค้งได้ยอดเยี่ยมกว่า คนนั้นจะกลายเป็นผู้ชนะทันที

โค้งแรกรถสีน้ำเงินพยายามเบียดรถสีแดง ตัวรถกระแทกและเสียดสีกันอีกครั้ง บีบให้ฝ่ายตรงข้ามล่าถอยไป

รถสีแดงแผ่อร่ามล้ำกว่าเดิม ต่อให้รถจะพังไม่เป็นท่า แต่ยังพยายามคุมรถพุ่งไปข้างหน้า ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว

เมื่อเข้าโค้งที่สอง รถสีแดงหลุดจากการถูกเบียดเกือบหกรอบมาได้ นี่เป็นครั้งแรกและครั้งสำคัญที่สุด เป็นโอกาสเดียวที่รถสีแดงจะไต่กลับ เขเหยียบคันเร่ง ขับแซงรถสีน้ำเงินแล้วพุ่งฉิวออกไป

ทุกคนส่งเสียงเชียร์ในใจ ในฮอลล์เจียบกริบเป็นประวัติการณ์ แทบลิ้มไปแล้วว่ากำลังถ่ายร่ายการกันอยู่ จริง ๆ แล้วพวกเขาต้องแสดงความคิดเห็น ต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบ แต่เวลานี้ผู้ชมต่างรอดูตอนจบของการแข่งขันว่าใครจะเป็นผู้คว้าชัยชนะ

การเลี้ยวโค้งครั้งสุดท้ายมาถึงแล้ว! ข้างหน้ามีเพียงถนนเส้นตรงทางเดียว ผู้ที่ขับมาถึงก่อนหน้านั้นจึงจะกำหนดผลลัพธ์ตอนสุดท้ายได้

มีการสลับมุมนกลองไปยังถนนเส้นตรงด้านหน้าสุด ใครกันที่จะเป็นผู้ชนะ...ผู้ชมต่างเฝ้ารอให้รถคันแรกปรากฏขึ้นในกล้อง

หนนี้ไม่มีใครบ่นเรื่องการตัดภาพมุมนกลองของทีมงานอีก เพราะผู้ชมกำลังตั้งตารอสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่า

ใช้เวลาไม่นานนัก ในที่สุดรถของผู้ชนะปรากฏขึ้นที่ปลายถนน มันเป็นรถคันสีแดงสดแสนสะดุดตา

ทุกคนลุกขึ้นทันที พวกกันปรบมือให้กับการแข่งขันที่ยอดเยียมครั้งนี้ เวลาที่ไม่ว่าใครแพ้ใครชนะล้วนไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว

จิ้งพิงเบาะ เหงื่ออาฟเปียกโชกไปทั้งตัว หัวใจที่เต้นแรงไม่ได้ลดความเร็วลงเลย มันเต้นต่อไปไม่หยุด ยากจะอธิบายที่ทำไมให้ชัดเจนได้

เพิ่งข้ามเส้นชัยมาไม่นาน จิ้งเห็นรถสีแดงที่คว้าชัยชนะในการแข่งขัน

จอดอยู่ข้างหน้าไม่ไกลจากเขา รถคันนั้นค่อยๆ ชะลอความเร็วลง

ตอนจี้ว้่งกำลังจะแซงเขา รถสีแดงดริฟต์แล้วหมุนเป็นวงกลมจนเกิดหมอกควันฟุ้งตลบ

ช่วงเวลาหน้าสี่หน้าขวานั้น เป็นไปไม่ได้ที่จี้ว้่งจะมองเห็นใบหน้าของจีป๋อเหยียน แต่เพียงชั่ววินาทีเขากลับสัมผัสได้ถึงสายตาอันแรงกล้าที่จ้องมา

เขาเหยียบเบรกโดยสัญชาตญาณ แรงเบรกทำให้หน้ารถปะทะกับรถของจีป๋อเหยียนอย่างเลี่ยงไม่ได้

ราวกับมีกระแสไฟวิ่งพล่านไปทั่วตัว จี้ว้่งเบิกตากว้างด้วยความตกใจเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นบีบหัวใจอย่างรุนแรง

เขาคิดหาคำอธิบายความบ้าคลั่งของจีป๋อเหยียนไม่ได้เลย เขาถูกคนคนนั้นปั่นหัวจนหน้ามืดวิงเวียนศีรษะไปหมด แต่ภาพที่ออกมากลับเป็นฉากรถจู่กันสุดแสนโรแมนติก

นี่ไม่ใช่การจู่ผ่านริมฝีปาก แต่เป็นการจู่กันระหว่างรถแข่ง ใครจะรู้ว่าสถานการณ์ชวนระทึกจะทำให้จี้ว้่งเผลอปล่อยฟีโรโมนไปทั่วตัวตั้งแต่วรรตเท้า เหมือนกับเหล่าหมักที่ไม่ได้เปิดขวดมาแสนนาน ถูกบ่มจนเกิดกลิ่นหอมหวานชวนฝันให้ลุ่มหลงจนเผลอ

เขาก้าวไปหาจีป๋อเหยียนซึ่งจอดตรอออยู่ริมถนนอย่างนุ่มนวล

จีป๋อเหยียนไม่ได้ขับรถไปจอดตรงจุดตรวจซ่อม พวกเขาต่างไม่ได้ขับรถไปที่นั่นกันทั้งคู่

พวกเขามาเจอกันในบริเวณที่ปราศจากผู้คน...

จีป๋อเหยียนอ้าแขนเหมือนรอให้จี้ว้่งโผล่เข้าสู่อ้อมกอดตนอีกครั้ง เขาสัมผัสได้ถึงชัยชนะจากการแข่งขันครั้งนี้

และสิ่งที่เหนือความคาดหมายคือจี้ว้่งยอมกอดจริง ๆ โอบกอดร่างกายในอ้อมแขนไว้แน่นแนบ จีป๋อเหยียนงับถุมือถอดออก จากนั้นจึงสอดมือเข้าไปสัมผัสที่หลังคอจี้ว้่งก่อนกระซอกไมโครโฟนทิ้ง

คำพูดต่อจากนี้ เขาต้องการพูดให้จี้ว้่งฟังแค่คนเดียว

สองร่างที่กอดรัดกันแน่น หัวใจสองดวงเต้นแรงตอบสนองความรู้สึก

ซึ่งกันและกัน รวากับใจสองดวงที่พลัดพรากกันมานานได้กลับมาพบกัน
อีกครั้ง

รอบบริเวณตกอยู่ในความเงียบ ช่วงเวลานี้แสนสงบ ได้ยินเพียง
เสียงหัวใจของทั้งสองคน เสียงของฉีป้อเหยียดงขึ้น

“ผมชนะแล้ว เพราะฉะนั้นคำขอของผมนี่คือ...

“คราวนี้เปลี่ยนให้ผมเป็นฝ่ายตามจับพี่บ้างนะ จี๊ว๊ง”

ดออยา

ตอนที่ฮอร์บอน พลุ่พล่านและปล่อยฟิโรโมนออกมามากเกินไป เป็นช่วงเวลาที่ไม่ควรด่วนตัดสินใจที่สุด คล้ายกับเงื่อนไขของหลักการหนึ่ง... ทุกคนคงเคยได้ยินเรื่องทฤษฎีสะพานแขวน¹ ที่เกิดจากการเล่นกีฬาวาดโปน แค่ออกแรงกระตุ้นเพียงเล็กน้อยก็สามารถจุดประกายดอกไม้ไฟที่ยิ่งใหญ่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกรณีของคนคนนี้ จีป้อเหยียนเป็นคนโรแมนติคมาก จริงๆ จี๊ว้งไม่รู้ว่าควรตอบอะไร สัมผัสได้ถึงสายตาอันลึกซึ้งของคนตรงหน้า ปลายนิ้วเรียวตกลงบนแก้ม อีกฝ่ายเหมือนกำลังจะจูบเขา

เสียงโทรนตึงสติจี๊ว้งกลับเข้าร่าง เขาริบปลักจีป้อเหยียนออกไปอย่าง ร้อนรนและก้าวขึ้นรถเพื่อขับไปยังจุดตรวจซ่อม

ตอนลงจากรถเขาถอดหมวกนิรภัยออก แก้มแดงก่ำราวกับจะเป็น ลมแดด रिมีปากเต็มไปด้วยสีเลือด คงเพราะถูกเลียเข้าไปเข้ามาด้วยความ ประหม่า ทำให้เกิดความชุ่มชื้น

เจ้าหน้าที่ตรงจุดตรวจจลอบใจที่เขาแพ้ บ้างก็ไฮไฟว์กับเขา บ้างก็ ชมว่าขับได้เยี่ยมมาก บางคนชวนเขาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างเป็นทางการ

¹ คือ ทฤษฎีทางจิตวิทยาประเภทหนึ่งที่ว่ากันว่าเหมือนกับการที่เราเดินข้ามสะพานแขวนอยู่แล้วเจอเพศตรงข้ามเดินผ่านมา เราจะใจเต้นเพราะผลกระทบจากความกลัวเมื่ออยู่บนสะพานแขวนที่สูงและไม่ค่อยมั่นคง แต่เราจะเข้าใจผิดว่าตัวเองตกหลุมรักคนแปลกหน้าคนนั้น

ผู้คนบริเวณนั้นต่างส่งเสียงดังเอะอะ ตัวอินอวีพุ่งเข้ามาพบกับลูกกระเบิดขนาดเล็ก เพื่อจะโผล่เข้ากอดเพื่อนร่วมทีมของตัวเอง

เพิ่งกระโจนไปได้ครึ่งทาง ตัวอินอวีก็กลับถูกฉีป้อเหยียนขวางไว้ เขาเลิกคิ้วและเอ่ยว่า “จะไม่แสดงความยินดีกับฉันก่อนหรือ คนชนะคือฉันนะ”

ตัวอินอวีพูดกลั้วหัวเราะว่า “ยินดีด้วยนะ!”

พูดจบเขาเตรียมจะพุ่งไปหาจี้ว่ง แต่ก็ถูกดึงแขนไว้อีกครั้ง ฉีป้อเหยียนเอ่ยว่า “แค่นี้หรือ”

ตัวอินอวีรู้สึกว่าคุณนี้ไม่มีเหตุผล “จะให้ซื้อเค้กมาฉลองให้พี่เลยไหมล่ะ”

พวกเขาต่อปากต่อคำกันพักหนึ่ง จี้ว่งเดินไปที่หน้าอัฒจันทร์ ทีมงานล้วนอยู่ที่นั่น การแข่งขันได้สิ้นสุดลงแล้ว เทปพิเศษที่ถ่ายกันยาวนานกว่าครึ่งเดือนได้ดำเนินมาถึงช่วงท้ายแล้ว

ช่วงสุดท้ายผู้กำกับเจียงให้ทุกคนถ่ายคลิปแสดงความรู้สึก บอกความประทับใจว่าได้เรียนรู้อะไรจากการแข่งขัน

สรุปคือทุกคนต้องส่งเรียงความบรรยายความประทับใจเล็กๆ น้อยๆ

ตอนถ่ายบทสัมภาษณ์ความรู้สึกเป็นการถ่ายทีละคน เมื่อจี้ว่งเล่าความประทับใจจบ เขาเห็นฉีป้อเหยียนเล่นเหรียญทองยืนพิงกำแพงอยู่ตรงนั้น บริเวณรอบๆ เต็มไปด้วยทีมงานรายการ จี้ว่งไม่พูดอะไร เขาเดินผ่านฉีป้อเหยียนไปเงียบๆ ก่อนหยุดเดินและหันกลับมา “ไม่ไปหรือไง”

ฉีป้อเหยียนเพิ่งยิ้มออกตอนนี้ เขาสาวเท้าตามจี้ว่งไปแล้วกระซิบว่า “ผมนึกว่าพี่น้องดีที่ตัวเองแพ้ซะอีก”

นอยดั่งนั้นหรือ เสียใจนั้นหรือ...จริง ๆ ไม่ถึงขั้นนั้น เมื่อตัดสินใจไปแล้วก็ไม่ต้องลังเลอะไรอีก

เขาเงิบ มีบางอย่างแหว่งไปมาตรงหน้า มันมีแสงสะท้อนสว่างไสว เป็นฉีป้อเหยียนที่ชูเหรียญทองแหว่งไปมาตรงหน้าเขา “ผมให้”

“ทำไม” จี้ว่งมองเหรียญทองที่ส่องประกายวิบวับ

คำตอบของฉีป้อเหยียนมีความเฉพาะตัว “เพราะบนเหรียญมีชื่อผม ผมเลยให้พี่”

จี้วั่งไม่ยอมรับ ฉีป้อเหยียนลังเลก่อนต่อรองเพื่อหลอกล่อให้จี้วั่งยอมรับ “นี่เป็นทองคำบริสุทธิ์นะ”

จี้วั่งรู้สึกขำนิด ๆ แต่เขากลับใจไปแล้วแกลังทำหน้าบึ้ง แถมยังดันมือฉีป้อเหยียนออกไป “นายเก็บไว้เองเถอะ นี่เป็นรางวัลที่นายแข่งขันะ”

ฉีป้อเหยียนเดินมาขวางทาง จี้วั่งมองไปรอบ ๆ โดยอัตโนมัติ ที่งานแถวนั้นหายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ บนทางเดินนี้มีเพียงเขากับฉีป้อเหยียน

ฉีป้อเหยียนคล้องเหรียญทองไว้ที่คอจี้วั่ง “ผมได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการแข่งขันแล้ว”

พูดจบฉีป้อเหยียนจึงเอื้อมมือไปลูบแก้มจี้วั่ง เขาพยายามหักห้ามใจสุดกำลังเพื่อที่จะไม่ล้ำเส้นกับคนตรงหน้ามากเกินไป

เมื่อสัมผัสแก้มเสร็จ ฉีป้อเหยียนหันหลังแล้วก้าวยาว ๆ ไปอย่างรวดเร็ว

จี้วั่งมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายอย่างงงัน

ฉีป้อเหยียนเดินไปได้ครึ่งทางก็ชะงักเท้า หันกลับมาถามอย่างกั๊กกั๊ก “พี่ไม่ถามว่าเพราะอะไรผมถึงเดินหันหลังมาละ”

จี้วั่งคิด...นายจะไปไหนได้ เดียวก็ต้องกลับโรงแรมไม่ใช่หรือไง

พอนึกถึงคำพูดที่บอกว่าจะตามจับตน แทนที่จะให้ลืมนอดีตไปแล้ว มาเริ่มต้นคบกันใหม่ จี้วั่งรู้สึกว่าผอนปรนเอาใจฉีป้อเหยียนสักหน่อยคงไม่เป็นไร

เพราะคำว่าตามจับคำนี้มันกระแทกใจจี้วั่งเข้าอย่างจัง

ค่อย ๆ ตามจับไปช้า ๆ ไม่รีบร้อนเกินไป เต็มไปด้วยความอบอุ่นอ่อนโยน

หลังจากนี้คงมีโอกาสนี้เลยใจเรื่องในอดีตให้ชัดเจน เขาจะเพิ่มการติดตาม ตรวจสอบความสัมพันธ์นี้เป็นระยะ ๆ แค่นี้คงเพียงพอให้ไตร่ตรองได้ว่าจะเริ่มต้นความสัมพันธ์กับคนคนนี้อีกครั้งหรือไม่

เทียบกับการทำเครื่องหมายตีตรา ถึงขั้นเปิดเผยความปรารถนา

ออกมาอย่างโจ่งแจ้ง แบบนี้ทำให้จ้่วงรู้สึกลัวว่าความสัมพันธ์ครั้งนี้เป็นเรื่องจริง และสามารถยอมรับได้มากกว่า

นี่เป็นวิธีที่ผู้ใหญ่คบหากัน เขาตั้งใจอย่างน้อยฉื่อเหยียนโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาบ้างแล้ว

จ้่วงถามอย่างอารมณ์ดี “ทำไมนายต้องไปละ”

“เพราะผมอยากจูบพี่” ไม่รอให้จ้่วงได้มีความคิดเห็นใดๆ ฉื่อเหยียนรีบพูดต่อว่า “แต่พี่คงจะกลัวละสิ...จ้่วง ผมจะรอจนกว่าพี่จะยินยอม แล้วค่อยจูบพี่”

พูดจบฉื่อเหยียนจึงเดินจากไป ปล่อยให้จ้่วงตะลึงงันอยู่กับที่

ไม่รู้ว่ฉื่อเหยียนไปเรียนความเป็นผู้ใหญ่มาจากไหน ถึงมีความเปลี่ยนแปลงในชั่วข้ามคืนแบบนี้ จุดนี้ทำให้จ้่วงรู้สึกไม่ค่อยสมจริงเท่าไร นี่ไม่ใช่ฉื่อเหยียนเลยสักนิด เขามีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น

ฉื่อเหยียนเดินกลับไปขึ้นรถ หล่เฟิงรอนานแล้ว เมื่อเห็นเขาขึ้นรถมา จึงพูดตรงประเด็นว่า “โดนจับภาพพวกคุณกอดกันได้ครับ”

ฉื่อเหยียนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา ตอบ “อ้อ” อย่างใจลอย

หล่เฟิงพูดต่อ “ผู้กำกับเจียงบอกว่าสายสัมพันธ์พี่น้องของพวกคุณ สะท้อนฟ้าสะเทือนดิน หลังจบการแข่งขันยังกอดกันเพื่อคืนดีอีก”

ฉื่อเหยียนหัวเราะหึๆ ด้วยน้ำเสียงแปลกๆ “ความรักแบบพี่น้องจ้่นเหรอ”

หล่เฟิงพูดอย่างใจเย็น “ต่อให้มองออกจริง ก็ไม่มีใครกล้าพูดต่อหน้าหรือครับ ผมแนะนำให้ผู้กำกับเจียงตัดทิ้งดีกว่า เรื่องที่คุณไปกตโลกีครวก่อน จนถึงตอนนี้ยังมีคนตามคำจ้่วงไม่เลิกเลย”

คำพูดจี๋มโดนจุดอ่อนของฉื่อเหยียนเข้าพอดี เขาจุปากอย่างชัดใจ

จ้่วงถือเป็นจุดมิ่งเหมิน² ของฉื่อเหยียน คนเราจะโตเป็นผู้ใหญ่ใน

²จุดมิ่งเหมิน ในทางการแพทย์แผนจีนคือบริเวณระหว่างไตทั้งสอง เชื่อว่าเป็นแหล่งที่มาของการทำงานทางร่างกาย

ชั่วข้ามคืนได้อย่างไร เพราะฝึกให้ดูสมจริงมากต่างหาก

ก่อนที่จะป้อเหยียนจะกดปิดแอปพลิเคชันอ่านหนังสือ เขาติดที่คันไ้บที่แปดของ จิตวิทยาความรักกับผู้ตามจับ จากนั้นวางโทรศัพท์มือถือลง “ฉันรู้แล้ว คราวหน้าจะไม่ทำอีก”

เขาพูดอย่างเต็มปากเต็มคำอีกว่า “ขอสำเนาภาพที่โดนถ่ายไว้ให้ฉันหนึ่งชุดด้วยนะ”

หลี่เฟิง “...”

หลังการถ่ายทำสิ้นสุด จีว่งถูกเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์กับผู้กำกับเจียงและทีมงานรายการ

งานเลี้ยงครึกครื้นมาก แต่แขกรับเชิญส่วนใหญ่ต่างมีคิวงานของตัวเอง ต่างแยกย้ายกันกลับไปแล้ว

จีป้อเหยียนไม่มา ไม่รู้เดินทางกลับไปหรือยัง

หลังงานเลี้ยงจบลง จีว่งกลับมาถึงโรงแรม เขาอาบน้ำก่อนเป็นอย่างแรกเพื่อชำระล้างความเหนื่อยล้าจากการแข่งขันและเรียกสติกลับคืนมา

เขาไม่สามารถเอาเจตจำนงของมนุษย์ไปควบคุมความรักได้ ทั้งที่ตอนก่อนแข่งเขายังวางแผนอยู่เลยว่าจะได้จีป้อเหยียนไปอย่างไร ตอนนั้นนอกจากจะแข่งแพ้แล้ว เรื่องที่เขาจับปากกับจีป้อเหยียนยังตรงข้ามกับความคิดเดิมของเขาอย่างสิ้นเชิง

เมื่อออกมาจากห้องน้ำ จีว่งไม่ได้เป่าผมให้แห้งทันที เขามองเหรียญทอง สมองคิดทบทวนว่าก้าวมาถึงจุดที่เป็นอยู่ตอนนี้ได้อย่างไร

เลี้ยวสู่วังวัดศิการ์ตเข้ามาพร้อมของจำนวนหนึ่ง แถมยังพาอีกสองคนมาด้วย

จีว่งเบือนสายตาไปมอง เป็นจีป้อเหยียนและหลี่เฟิงนั่นเอง เลี้ยวสู่วังยืนอยู่หน้าประตู กันไม่ให้จีป้อเหยียนเข้าห้องทันที “พี่ว่ง พวกเขาสองคนรังแกผม!”

หลี่เฟิงถือเครื่องตรวจจับอยู่ข้างหลังจีป้อเหยียน เขายกมือหักท่ายเมื่อเห็นจีว่งจ้องของที่ตนถืออยู่จึงอธิบายว่า “เครื่องตรวจจับนี้มีไว้เพื่อ

ป้องกันกรถูกรออถ่ยและบ้นทีกเลียงกรบ”

จี้ว้ง “...”

หลยปีมนี้ฉีป้อเหยียนเจออะไรมบั้งเนีย ไหนจะหลีเฟิงอีกคน
ตกลงผู้ช่วยคนนี้ได้เรียนจบด้านหน่วยสืบรชกรลับมจริง ๆ ไซ้ใหม่
ทำไมถึงมีอุปกรณแบบนี้ได้

ฉีป้อเหยียนฟ้องจี้ว้งเรีองเลี้ยวชีว “ผมแค่อยกรมจเอฟี่เฉย ๆ แต่
เขไมยอมให้ผมเข้าไป”

เลี้ยวชีว “นี่มันห้องฟี่ผม คนอื่นจะบุกรุกเข้มตามอ่เออใจได้ย้ง”
เลี้ยวชีวคิดว่ตัวเองชื่อสัตย์จรงรักภักดีต่อจี้ว้งและทำถูแล้ว

หลีเฟิงตรวจดูสภาพเวดล้อมแล้วตอบว่ “ท่นนี้ ไม่มีก้องอบถ่ย
หรืออัดเลียงดักฟ้ง ไมมีปัญหากรบ”

จี้ว้งมอชยหนุ่มสามคนที่ยืนอยู่นอกห้องและมีสไตร์คนละแบบ
“เข้มมเออะ ยีนอกกันอนอยู่ย่งนั้นมันไม่น่ามอหรง”

ห้องของจี้ว้งเป็นห้องชุด สองห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น มีห้องเล็ก
เป็นห้องของเลี้ยวชีว

ท่นท่ฉีป้อเหยียนเดินเข้ม เขาส่งสายต่าให้หลีเฟิงกอดไหล่เลี้ยวชีว
และพาไปที่ห้องนอนแซกแบบกึ่งบังคับ

จี้ว้งนวดขมับ เอ่ยถมเชิงตำหนิด ๆ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความ
ไร้รสระ “นี่พวคนยกรกำลังทำอะไรอยู่”

ฉีป้อเหยียนเดินมจจับมือจี้ว้ง อีกฝ่ายไมได้มีท่ที่ขัดชิน เขจูงมือจี้ว้ง
ม่น่งที่โซฟา ฉีป้อเหยียนกดบ่าเขให้นั่งลง แล้วหยบฝ้าชนหนุมมเช็ดผมให้

จี้ว้งเอียงศีรษะหลบ “นยให้เลี้ยวชีวออกมมเออะ”

“อีกสี่ชั่วโมงผมต้องไปขึ้นเครื่อง แค่อยกรอยู่กับฟี่ตามล่ำฟ้งลักฟัก”

เมื่อพุดมมแบบนี้ จี้ว้งไมได้ดิงดันอะไรต่อ “นยเก็บของเสร็จแล้ว
เหรอ”

ฉีป้อเหยียนไมได้นั่งบนโซฟา แต่นั่งบนพรม เขเยหน้ามอจี้ว้ง

เหมือนเขจชอบทำนี่เป็นพิเศษ เมื่อเห็นจี้ว้งฟิงโซฟอย่งผ่น
คลย หยดน้ำไหลจกรล่ำคอเข้าไปในลื้อ...ถ้าเป็นไปได้ฉีป้อเหยียนเต็มใจ

เลียทำความสะอาดหยดน้ำนั้นให้จืดจาง น่าเสียดายที่ตอนนี้ไม่สามารถทำแบบนั้นได้

เขายังบังคับตัวเองให้สมองคิดไปทางอื่นและลอบกลืนน้ำลาย “อีกหนึ่งสัปดาห์ผมถึงจะได้กลับมาเมือง C ถึงตอนนั้นเราไปเดทกันดีไหม”

จิ้งจอกตอบกลับทันควัน “ไม่ดี”

ฉีป้อเหยียนถึงกับสะอึก เขาควบคุมสายตาไม่ให้หันกลับไปมองจิ้งจอกไม่ได้ เอ่ยขึ้นด้วยความน้อยใจ “ไหนรับปากว่าจะให้ผมจับพี่ังไงล่ะ”

จิ้งจอกยัดหลังนั่งตัวตรง เขาใช้ศอกเท้ากับต้นขาแล้วโน้มตัวลงไป

กลิ่นหอมที่แสนคลุมเครือหลังอาบน้ำแผ่กระจายอยู่ระหว่างพวกเขาทั้งสอง กลิ่นนี้ผสมผสานรวมกับกลิ่นฟีโรโมนโดยไม่รู้ตัว

ฉีป้อเหยียนหรีดตา เพิ่งเห็นว่าจิ้งจอกไม่ได้ติดแผ่นระงับฟีโรโมน

หยดน้ำไหลลงมาตามเส้นผม ค่อยๆ หยดลงบนดั้งหูฉีป้อเหยียน

จิ้งจอกหลับตามอง ไม่รู้ว่าจ้องใจหรือไม่ เขาขยับเท้าเล็กน้อยจนเกือบโดนตัวตนของฉีป้อเหยียน

เขาพูดเสียงเนิบๆ “ฉันรับปากให้นายจับได้ แต่ฉันก็ยังคงมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธเรื่องเดทได้อยู่”

เหมือนสลับบทกัน เวลาที่ฉีป้อเหยียนตกเป็นรอง เรื่องขอจับกลายเป็นข้อพิพาทที่เขาอย่างแน่นอน เหมือนมีเส้นแบ่งระหว่างเขากับจิ้งจอกไว้อย่างชัดเจน เขาจะทำอะไรผิดพลาดไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะถูกยึดสิทธิ์ทั้งหมดกลับคืนไป

จิ้งจอกมองฉีป้อเหยียนที่ก้มหน้าด้วยความผิดหวัง เขาเอื้อมมือไปลูบผมฉีป้อเหยียน เส้นผมตอนนี้ไม่สามารถเทียบความอ่อนนุ่มเมื่อหกปีก่อนได้เลย หลังจากเป็นศิลปิน เขาต้องทำสีผมเป็นประจำ

จิ้งจอกไม่ว่าอะไร เขาลูบผมฉีป้อเหยียน ลากลงมาถึงท้ายทอย ออกแรงกดเล็กน้อย บังคับให้ฉีป้อเหยียนเงยหน้ามองเขาอีกครั้ง

“เจอกันคราวหน้า หวังว่านายจะหาเหตุผลมาเกลี้ยกล่อมฉันได้นะ”

ฉีป้อเหยียนไม่พูดอะไร เวลาที่เขาดูไร้แต่เพียงสามก รวกับไม่รู้จริง ๆ ว่าจิ้งจอกกำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่

จ้รงไม่อนุญาตให้ฉีป้อเหยียนหนีอีกต่อไป “หวังว่านายจะเข้าใจ ฉันทให้โอกาสนายจับใหม่ แต่ฉันทก็ถอนคำพูดได้เหมือนกัน

“ฉันทต้องการรู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อหกปีก่อน รวมถึงเรื่องราวต่างๆ ของนายในตอนนี้อยู่”

จ้รงออกแรงกดเพิ่มเล็กน้อย ทว่ายังคงความอ่อนโยนไว้ เขาจับฉีป้อเหยียนให้เงยหน้า บังคับให้ฝ่ายตรงข้ามสบตาเขา

“คิดได้แล้วค่อยบอกฉันท ถ้านายโหม่น้าวใจฉันทได้ แบบนั้น...” จ้รงจ้องริมฝีปากฉีป้อเหยียน “ฉันทให้นายได้ทุกอย่างตามที่นายต้องการ”

α α

ภายในห้องน้ำ พวกเขายู่ด้วยกันสองต่อสอง
ดีป้อเหยียนประคองใบหน้าจิ้งจิ้งขึ้นมาแล้วจูบหน้าผาก
“ผมรู้ว่าพี่ไม่มีทางลืมผมหรอก”

ไม่มีใครรู้ว่า **ดีป้อเหยียน** ศิลปินหนุ่มชื่อดั่งจอมเสเพลคนนี้
เคยสานสัมพันธ์ลับ ๆ กับ **จิ้งจิ้ง** นักแสดงโนเนมผู้เป็นอัลฟ่า
ไม่รู้ว่าเพราะโชคชะตาเล่นตลกหรือเป็นความงใจของดีป้อเหยียน
ทั้งสองจึงต้องกลับมาร่วมมือกันหลังจากเลิกรากันไปเป็นเวลานาน
ความรู้สึกต่าง ๆ ที่ยังคงติดค้างอยู่ในจิตใจช่างมากมาย
พวกเขาจึงหวนกลับมา...
ระหว่างความพิวพันใกล้ชิด ถ่านไฟเก่าจะปะทุอีกครั้งหรือไม่!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6960-1

9 786161 869601

425 บาท

长佩文学

用对故事传递爱